

Nová tajná zbraň Sigmy kapitán Tucker Wayne a jeho pes Kain

JAMES ROLLINS

& GRANT BLACKWOOD

ŠTVANICE

Celosvětové spiknutí ohrožuje samotné základy demokracie

ŠTVANICE

JAMES ROLLINS

& GRANT BLACKWOOD

ŠTVANICE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 by James Czajkowski and Grant Blackwood
All rights reserved.

Z anglického originálu *War Hawk*
(First published by HarperCollins Publishers, New York, 2014)
přeložil © 2016 Zdík Dušek
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-823-0 (pdf)

***Všem čtyřnohým bojovníkům v terénu...
a těm, kteří slouží po jejich boku.
Díky za vaše odhodlání a služby.***

PODĚKOVÁNÍ

Vážím si pomoci, kritiky i povzbuzování všech lidí, kteří se připojili ke Grantovi a ke mně na této cestě s Tuckerem a jeho spolehlivým společníkem Kainem. Zaprvé musím poděkovat skupině kritiků, kteří mě doprovázejí po mnoho let: Sally Ann Barnesové, Chrisi Croweovi, Lee Garrettovi, Jane O'Rivaové, Dennyemu Graysonovi, Leonardu Littleovi, Judy Preyové, Caroline Williamsové, Christianu Rileyovi, Todu Toddovi, Chrisi Smithovi a Amy Rogersové. Jako vždy patří zvláštní poděkování Steveu Preyovi za skvělé mapy... a Davidu Sylvianovi za to, že mi pořád kryje záda! I všem v nakladatelství HarperCollins, kteří mi pomáhají k úspěchu: Michaelu Morrisonovi, Liate Stehlikové, Danielle Bartlettové, Kaitlyn Kennedyové, Joshi Marwellovi, Lynn Gradyové, Richardu Aquanovi, Tomu Egnerovi, Shawn Nichollsově a Aně Marii Allesiové. Nakonec samozřejmě děkuji své redaktorce Lysse Keuschové za její talent (a nekonečnou trpělivost) i její kolegyni Rebecce Lucasové, stejně jako svým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi (a jeho úžasné dceři Heather Barorové). A jako vždy musím zdůraznit, že všechny případné chyby a omyly v knize (doufám, že jich není příliš mnoho) padají výhradně na má bedra.

TRINIDAD A TOBAGO

PROLOG

Jaro 1940

Buckinghamshire, Anglie

Jen málokdo z německého vojenského zpravodajství, abwehru, znal jeho pravé jméno nebo jeho záměry zde na britské půdě. Užíval kódové jméno *Geist*, německý termín pro „Ducha“, a neúspěch pro něj nepřicházel v úvahu.

Teď ležel na břiše v rozbahněném příkopu, kde ho do obličeje bodaly namrzlé listy orobince. Nevšímal si púlnočního chladu, studených poryvů větru ani bolesti zmrzlých kloubů a místo toho se soustředil na obraz v dalekohledu přiloženém k očím.

Spolu s přiděleným týmem se ukrýval na kraji malého jezera. Sto metrů od nich na opačném břehu stála řada majestátních venkovských sídel, osvětlovaná jen několika proužky žluté záře pronikající zpoza zatemňovacích závěsů. I tak viděl role ostnatého drátu na vrcholu zdi kolem zahrady jednoho z nich.

Bletchley Park.

I tohle místo mělo kódové označení: Stanice X.

Zdánlivě nenápadné venkovské sídlo hostilo operaci britské zpravodajské služby, společné úsilí MI6 a Vládní školy kódů a šifer. Do řady dřevěných chatek postavených na idylických akrech pozemků soustředili Spojenci největší matematiky a kryptografy z celého světa včetně Alana Turinga, který předběhl kolegy o několik desetiletí. Cílem Stanice X bylo prolomit šifru Enigma německé armády, a to s pomocí strojů, jež tu zdejší géniové postavili. Skupině už se podařilo sestrojít elektromechanické dešifrovací zařízení nazývané Bomba a objevovaly se zvěsti o novém projektu na stavbu Colossu, prvního programovatelného elektrického počítače na světě.

Jeho úkolem ale dnes v noci nebylo tato zařízení zničit.

Na pozemcích se skrývala cena převyšující vše, co si jeho nadřízení dokázali představit: vědecký objev, jenž mohl změnit osud celého světa.

A já ho získám – nebo zahynu.

Cítil, jak se mu zrychluje tep.

Jeho zástupce, poručík Hoffman, vlevo od něj si ještě víc přitáhl límeč bundy ke krku, když z nebe začal padat ledový déšť. Zavrtěl se a zaklel: „*Gott verlassenen Land.*“

Geist ho pokáral, aniž by spustil dalekohled od očí. „Tíše. Jestli někdo uslyší, jak mluvíte německy, zůstaneme tady trčet do konce války.“

Věděl, že na osmičlenné komando pod jeho vedením platí tvrdá ruka. Jeho členy vybral abwehr nejen kvůli vynikajícím bojovým schopnostem, ale taky kvůli jejich znalosti angličtiny. Britové sice v podobných venkovských oblastech nedisponovali velkou armádou, ale vynahrazovali to bdělými občany.

„Nákladák!“ zachraptěl Hoffman.

Geist se ohlédl přes rameno k lesu. Po silnici mezi stromy se plahočil nákladní vůz s reflektory tlumenými zatemňovacími klapkami.

„Zadržte dech,“ sykl Geist.

Nehodlal dopustit, aby si jich všiml projíždějící řidič. Celá skupina přitiskla obličej k zemi, dokud neodezněl rachot motoru.

„Čistý vzduch,“ ohlásil Hoffman.

Geist se podíval na hodinky a znovu zapátral dalekohledem.

Co jim trvá tak dlouho?

Všechno záviselo na přesném načasování. On a jeho tým se před pěti dny vyloдили z ponorky na opuštěnou pláž. Poté se rozdělili na skupinky po dvou či po třech a přesouvali se krajinou s připravenými dokumenty, podle nichž se jednalo o nádeníky a zemědělské pomocníky. V cílové oblasti se zase spojili v jedné lovecké boudě, kde už na ně čekala skryš se zbraněmi od zdejších spících agentů.

Zbýval poslední detail.

Geistovu pozornost přilákal záblesk světla z pozemků vedle Bletchley Parku. Záblesk rychle pohasl, ještě jednou vyšlehl a nakonec se znovu rozprostřela tma.

To byl signál, na který čekal.

Geist se zvedl na loket. „Je čas vyrazit.“

Hoffmanův tým si vzal zbraně – útočné pušky a pistole s tlumiči. Největší muž – opravdový hromotluk jménem Kraus – zvedl těžký kulomet MG42, schopný vystřílet za minutu dvanáct set nábojů.

Geist se rozhlédl po obličejích s černými pruhy. Trénovali tři měsíce v replice Bletchley Parku. Všichni by se tam dokázali s jistotou pohybovat s páskou přes oči. Jedinou neznámou zůstávala úroveň místní obrany. Výzkumné středisko hlídali vojáci i hlídky v civilních šatech.

Geist naposledy zopakoval plán. „Jakmile budeme uvnitř, podpalte přidělenou budovu. Vyvolejte co největší zmatek. Hoffman a já se mezitím v té věřvě pokusíme zajistit balíček. Pokud dojde na střelbu, sejměte všechno, co se hýbá. Je to jasné?“

Všichni přikývli, připravení v případě potřeby i zemřít.

Vyrazili po obvodu jezera kryti lesem zahaleným v mlze. Geist je vedl kolem sousedních pozemků. Většina zdejších starých domů měla okna zakrytá okenicemi a čekala na letní měsíce. Brzy se v nich objeví služebnictvo a další zaměstnanci, aby je připravili na období volna, ale to bude až za pár týdnů.

Jednalo se o jeden z mnoha důvodů, proč admirál Wilhelm Canaris, šéf německého vojenského zpravodajství, zvolil právě tuto dobu. A byl tu ještě jeden prvek s kriticky důležitým načasováním.

„Vstup do bunkru by měl být přímo před námi,“ zašeptal Geist Hoffmanovi. „Připravte muže.“

Britská vláda s vědomím, že Adolf Hitler proti ostrovnímu národu brzy zahájí letecké údery, začala s výstavbou podzemních bunkerů u životně důležitých zařízení včetně Bletchley Parku. Bunkr u Stanice X byl hotový jen zpola a nabízel dočasnou mezeru v zabezpečení obvodu pozemku.

Geist se dnes v noci chystal této slabiny využít.

Odvedl svůj tým dopředu k venkovskému domu, který sousedil s Bletchley Parkem. Byl to tudorovský dům z červených cihel a se žlutými okenicemi. Přiblížil se ke kamennému plotu kolem pozemku a pokynul ostatním, aby se přitiskli ke zdi.

„Kam jdeme?“ zašeptal Hoffman. „Myslel jsem, že projdeme nějakým bunkrem.“

„Taky ano.“ Tento poslední střípek informace dostal jen Geist.

Přikrčeně vyběhl k bráně a ověřil si, že není zamčená. Dřívější zablíkáni potvrzovalo, že je všechno připravené.

Geist otevřel bránu, proklouzl dovnitř a odvedl svou skupinu přes trávník k prosklené zimní zahradě. I tady byly odemčené dveře. Všichni se vplížili dovnitř a zamířili do kuchyně. Od bílých skříněk se odráželo měsíční světlo, které se sem linulo oknem.

Geist neztrácel čas a rovnou přistoupil ke dveřím vedle spíže. Otevřel je, a když rozsvítil baterku, objevilo se před ním schodiště. Dole se pod celou šíří domu táhl sklep s kamennou podlahou a zděnými, bíle omítnutými stěnami. Strop tvořilo bludiště trubek a nosníků.

Geist vykročil se svým týmem kolem vyrovnaných beden a nábytku zakrytého zaprášenými přehozy k východní stěně sklepa. Podle instrukcí odtáhl koberec a odhalil nově vykopaný otvor v podlaze. Další práce Canarisových spících agentů.

Geist si posvítil baterkou do díry. Dole tekla voda.

„Co to je?“ zeptal se Hoffman.

„Starý kanál. Propojuje všechny domy kolem jezera.“

„Včetně Bletchley Parku,“ pochopil Hoffman a přikývl.

„A jeho částečně dokončeného bunkru,“ potvrdil Geist. „Bude to těsné, ale stačí, když urazíme sto metrů ke staveništi toho podzemního protiletectvého krytu a vylezeme zase nahoru.“

Podle posledních informací byly základy bunkru víceméně nestřežené a měly by jim poskytnout přístup přímo do centra pozemků Bletchley Parku.

„Britové se ani nestačí rozkoukat,“ zazubil se Hoffman.

Geist opět vyrazil v čele: sklouzl po nohách do otvoru a se šplíchnutím seskočil do páchnoucí vody, která mu dosahovala po kotníky. Jednu ruku nechával položenou na vlhké stěně a vyrazil. Staré potrubí bylo jen metr a půl široké, takže musel kráčet shrbeně a zdržovat dech kvůli pachu.

Po několika krocích zhasl baterku a zamířil ke vzdálené měsíční záři.

Postupoval pomalu stáčejším se potrubím a snažil se co nejméně šplíchat, aby na sebe neupozornil strážné, kteří mohli být zrovna u staveniště bunkru. Hoffmanovi muži následovali jeho příkladu.

Konečně dospěl k měsícem osvětlenému otvoru ve stropě. Nově vyhloubenou přípojku ke staré kanalizaci zakrývala provizorní mřížka. Geist ohmatal prsty řetěz a visací zámek, který držel mřížku na místě.

Nečekaná překážka, ale žádný velký problém.

Hoffman si všiml, co si Geist prohlíží, a podal mu štipáčky. Geist opatrně přecvakl zámek a uvolnil řetěz. Vyměnil si pohled s poručíkem, aby si ověřil, že jsou všichni připravení, odsunul mřížku stranou a vytáhl se otvorem nahoru.

Ocitl se na čerstvých betonových základech budoucího bunkru. Kolem se tyčily holé stěny a různá potrubí. K otevřeným pozemkům Bletchley Parku vedlo několik žebříků. Geist přeběhl k jedné straně a schoval se pod lešení. Postupně se k němu připojilo osm zbývajících mužů.

Geist se rychle zorientoval. Měl by být necelých čtyřicet metrů od cíle: chaty číslo 8. Šlo o jednu z několika chatek ze zelených prken postavených kolem hlavního sídla. Každá měla své zaměření, ale cílem Geistova týmu byla výzkumná sekce, nad kterou dohlížel matematik a kryptoanalytik Alan Turing.

Kývl na svoje muže.

„Nezapomeňte, žádné střelení, pokud nás neodhalí. Zápalné bomby hodte do chat číslo 4 a 6. Oheň odvede práci za nás. S trochou štěstí vypukne dost velký zmátek, aby kryl náš ústup.“

Hoffman ukázal na dva muže. „Schwabe, odvedte svůj tým k chatě 4. Fabere, vy a vaši muži máte chatu 6. Krausi, vy pojdte za námi. Buďte připravený použít kulomet, kdyby se objevily problémy.“

Poručíkovi muži přikývli, vyšplhali po žebřících a zmizeli do noci. Geist je následoval s Hoffmanem a Krausem.

Přikrčeně zamířil k severu, dokud nedorazil k chatě číslo 8 a nepřitiskl se k dřevěné stěně. Dveře by měly být za rohem. Vteřinku počkal, aby se ujistil, že nikdo nespustil poplach.

V duchu odpočítával, dokud se na východě a západě neozvaly výkřiky: „*Hoří, hoří, hoří!*“

Na tento signál se odplížil kolem rohu a vystoupal po prkenných schodech ke dveřím chaty. Stiskl kliku, zatímco noc kolem něj prozářily šlehající plameny.

Za dalších vzdálených výkřiků vešel dveřmi do malé místnosti. Ve středu stály dva stoly s hromádkami děrovacích štítků. Bíle omítnuté stěny pokrývaly propagandistické plakáty varující před všudypřítomnými očima a ušima nacistů.

Pozvedl pistoli, s Hoffmanem přeběhl k protější dveřím a vtrhl do další místnosti. Za dlouhým stolem seděly dvě ženy a třídily děrovací štítky. Žena napravo zvedla hlavu, otočila se na židli a sáhla po červeném poplašném tlačítku na zdi.

Hoffman ji střelil dvakrát do boku. Výstřely nezněly s tlumičem hlasitěji než zakašlání.

Geist vyřídil druhou ženu jedinou kulkou do hrdla. Zhroutila se dozadu, v obličejí jí zůstal výraz překvapení.

To byly určitě příslušnice Ženské královské námořní služby, které pomáhaly se zdejší prací.

Geist přiskočil k první ženě, prohledal jí kapsy a vytáhl mosazný klíč velký jako palec. U druhé našel další klíč, tentokrát železný.

S oběma trofejemi v rukách odspěchal zpátky do první místnosti.

Zvenku se ozvalo houkání poplašné sirény.

Zatím naše lest podle všeho fun...

Myšlenky mu přetrhla dávka ze samopalů. Následovala další střelba. Hoffman zaklel.

„Odhalili nás,“ vyhrkl poručík.

Geist se odmítal vzdát. Přistoupil k trezoru vysokému do pasu u jedné stěny. Jak očekával, byl zajištěn dvěma zámky, horním a dolním, uprostřed byl číselník.

„Musíme si pospíšet, pane,“ zachraptěl Hoffman vedle něj. „Zdá se, že venku pobíhá plno lidí.“

Geist ukázal ke dveřím. „Krausi, vyčistěte nám cestu zpátky k bunkru.“

Velký voják přikývl, zvedl těžkou zbraň a zmizel za dveřmi. Když Geist zasunul oba klíče do otvorů, venku se rozštěkal Krausův kulomet.

Geist se soustředil na bezprostřední úkol – otočil jedním i druhým klí-

čem a uslyšel uspokojivé cvaknutí. Podíval se na číselník. Tohle bude opravdový test schopností abwehru.

Otočil číselníkem: devět... dvacet devět... čtyři.

Nadechl se, spustil ruku z číselníku a stiskl páku.

Dveře trezoru se otevřely.

Díkybohu.

Uvnitř byl jediný předmět: hnědá složka ovázaná červenými gumovými páskami. Geist si přečetl název na deskách.

PROJEKT ARES

Věděl, že Áres byl řecký bůh války, což se vzhledem k obsahu složky hodilo. Tato souvislost však jen naznačovala, jaká je skutečná podstata práce skryté uvnitř. Akronym ARES znamenal něco mnohem dramatictějšího a mocnějšího, s potenciálem přepsat dějiny. Rozechvělýma rukama vzal složku – věděl, jaká děsivá tajemství obsahuje – a nacpal si kořist do bundy.

Jeho zástupce Hoffman přistoupil ke dveřím z chaty, pootevřel je a zavolal: „Krausi!“

„Kommen Sie!“ odpověděl Kraus německy – už nebylo třeba dál utajovat jejich pravou totožnost. „Rychle pryč, než se vzpamatujou!“

Geist se připojil k Hoffmanovi u dveří, odjistil zápalný granát a hodil ho za sebe. Oba muži se vrhli ven těsně před explozí. Z vysklených oken vyšlehly plameny.

Zpoza rohu chatky vyběhli dva britští vojáci. Kraus je vyřídil kulometem, ale objevili se další, kryli se a opětovali palbu, takže Geistova skupina byla nucena ustupovat od vyhloubeného bunkru – od jediné únikové trasy.

Hlouběji na pozemcích se převaloval hustší kouř, doprovázený štiplavým zápachem hořícího dřeva.

Z dýmu se vynořily další postavy. Kraus už je málem pokropil z kulometu, ale na poslední chvíli se zarazil – poznal kolegy ze Schwabova týmu.

„Co Faber a ostatní?“ zeptal se Hoffman.

Schwab zavrtěl hlavou. „Viděl jsem, jak je zabili.“

Takže jich zbývalo jen šest.

Geist rychle zaimprovizoval. „Vyrazíme k parkovišti.“

Sám sprintem vyběhl v čele. Ostatní za běhu házeli zápalné granáty, aby ještě zvýšili panující zmatek, ostřelovali uličky mezi budovami a vše, co se hýbalo.

Konečně dospěli k řadě nízkých garáží. Padesát metrů před nimi se objevila hlavní brána. Vypadalo to, že se za betonovými zátarasý krčí nejmíň dvanáct vojáků s pozvednutými zbraněmi a vyhlíží cíle. Po okolí se míhaly kužely pátracích reflektorů.

Geist odvedl skupinu do sousední plechové garáže, kde parkovala tři nákladní auta s korbami zakrytými plachtou.

„Musíme vyčistit bránu,“ řekl Geist a podíval se na Hoffmana a jeho muže. Věděl, co po nich žádá. Při pokusu o únik patrně řada z nich zemře.

Poručík mu pevně oplácel pohled. „Zařídíme to.“

Geist ho místo díky poklepal po rameni.

Poručík vyrazil se zbylými čtyřmi muži ven.

Geist nastoupil do kabiny jednoho nákladního vozu, kde našel klíčky v zapalování. Nastartoval, aby se motor zahřál, a zase vystoupil. Přeběhl ke dvěma zbývajícím vozům a zvedl kapoty.

V dále se rozštěkal Krausův smrtící kulomet, doprovázený praskáním útočných pušek a duněním vybuchujících granátů.

Konečně se ozval tlumený výkřik.

„*Klar, klar, klar!*“ volal Hoffman.

Geist odpěchal k čekajícímu vozu, nastoupil do kabiny a zařadil rychlost – předtím ale ještě hodil granáty do motorů zbývajících vozů. Když vyjel z garáže a šlápl na plyn, granáty za ním explodovaly.

Dojel k hlavní bráně a zabrzdil. Britští vojáci byli mrtví a reflektory rozstrílené. Hoffman otevřel bránu – kulhal a z nohy mu tekla krev. Kraus se s pomocí kolegy odbelhal na korbu vozu, Hoffman se připojil ke Geistovi vepředu, sedl si na sedadlo pro spolujezdce a vztekle zabouchl dveře.

„Přišli jsme o Schwaba a Braatze.“ Mávl rukou před sebou. „Jedte, jedte.“

Nebyl čas na truchlení, a tak Geist dupl na plyn a rozjel se po venkovské cestě. Jedním okem sledoval zpětné zrcátko, jestli je někdo nepronásleduje. Několikrát odbočil, aby zmátl případné stopaře, a za chvíli

navedl nákladní vůz na úzkou prašnou cestu lemovanou přerostlými duby. Na konci stála velká stodola s napůl probořenou střechou. Vlevo byl vyhořelý statek.

Geist zaparkoval pod převislými větvemi a vypnul motor. „Měli bychom zkontrolovat zranění,“ řekl. „Už tak jsme ztratili dost kvalitních mužů.“

„Všichni ven,“ rozkázal Hoffman a poklepal klouby prstů na zadní stěnu korby.

Jakmile vystoupili, Geist se rozhlédl po zraněných mužích. „Všichni za svou dnešní statečnost dostanete rytířský kříž. Měli bychom...“

Přerušil ho příkrý povel v němčině: „*Halt! Hände hoch!*“

Zpoza stromů a stodoly se vynořil tucet po zuby ozbrojených mužů.

„Ani hnout!“ zavolal hlas znovu a před Geistem se objevil vysoký Američan se samopalem Thompson.

Geist pochopil beznadějnost situace a zvedl ruce nad hlavu. Hoffman a dva zbývající muži následovali jeho příkladu – odhodili zbraně a vzdali se.

Bylo po všem.

Zatímco Američané prohledávali Hoffmana a ostatní, ze dveří temné stodoly vyšla osamělá postava a přistoupila ke Geistovi. Ten člověk mu namířil na hrud' pistolí ráže 9 mm.

„Svažte ho,“ přikázal jednomu ze svých mužů.

Vojáci poslechli a svázali Geistovi zápěstí provazem. Jeho přemožitel promluvil s výrazným jižanským přízvukem: „Plukovník Ernie Duncan, 101. výsadková divize. Mluvíte anglicky?“

„Ano.“

„S kým mám to potěšení?“

„*Schweinhund*,“ odsekl Geist s úšklebkem.

„Synku, jsem si docela jistý, že to není vaše jméno. Předpokládám, že ta nadávka byla určena mně. Tak vám budu říkat Fritz. Promluvíme si. Jestli to bude příjemný nebo ošklivý rozhovor, záleží na vás.“

Americký plukovník zavolal na jednoho ze svých mužů. „Poručíku Rossi, naložte zbylé tři muže na korbu jejich auta a připravte je na převoz. Rozlučte se se svým týmem, Fritz.“

Geist se otočil ke svým mužům a vykřikl: „*Für das Vaterland!*“

„*Das Vaterland!*“ odpověděli Hoffman a ostatní jednohlasně.

Američtí vojáci odvedli Němce na korbu nákladního vozu, zatímco plukovník Duncan s Geistem zamířili ke stodole. Jakmile byli uvnitř, plukovník zavřel dveře a mávl kolem sebe na hromady sena a hnoje.

„Omlouvám se za skrovné ubytování, Fritzi.“

Geist se k němu otočil a usmál se. „Zatraceně rád tě vidím, Duncane.“

„Já tebe taky, příteli. Jak to šlo? Našel jsi, co jsi hledal?“

„Mám to v bundě. Ať je to, co je to, tihle Němci bojujous jako ďáblové. Bletchley hoří. Ale do týdne by měli zase fungovat.“

„To rád slyším.“ Duncan mu přeřízl provazy kolem zápěstí. „Jak to chceš sehrát dál?“

„V rozkroku mám schovaného malého mausera.“ Geist si promnul zápěstí, rozmotal si šálu a složil ji do tlustého čtverce. Potom si sáhl do kalhot a vytáhl pistoli. Ohlédl se. „Kde je zadní východ?“

Duncan ukázal. „U stání pro koně. Za stodolou nikdo nebude, aby tě zastavil. Ale musí to vypadat přesvědčivě, chápeš. Pořádně mě uhoď. Nezapomeň, my Američani jsme tvrdé palice.“

„Duncane, to se mi moc nelíbí.“

„Nezbytnost války, kamaráde. Až se vrátíme do Států, můžeš mi koupit bednu skotské.“

Geist potřásl plukovníkovi rukou.

Duncan upustil svoji zbraň na zem a usmál se. „Podívej, odzbrojil jsi mě.“

„My Němci jsme v tomhle šikovní.“

Pak si Duncan roztrhl předek košile, až na slámou pokrytou podlahu odletělo několik knoflíků. „A došlo tady k zápasu.“

„Dobře, Duncane, to stačí. Otoč hlavu. Uhodím tě za ucho. Až se probereš, budeš mít bouli jako golfový míček a hlava tě bude bolet jako střep, ale řekl sis o to.“

„Jasně.“ Duncan sevřel Geistovi předloktí. „Dávej na sebe pozor. Do D. C. je daleká cesta.“

Když plukovník odvrátil hlavu, Geist pocítil záchvěv provinilosti. Věděl však, co musí udělat.

Přitiskl složenou šálu k hlavni mauseru a přiložil ho Duncanovi za ucho.

Plukovník se pohnul. „Hele, co to...“

Geist stiskl spoušť. Ozvalo se ostré štěknutí, kulka proletěla Duncanovi lebkou a strhla mu hlavu dozadu. Plukovník se zhroutil k zemi.

Geist se na něj podíval. „Promiň, příteli. Ale jak jsi sám říkal, nezbyt-
nost války. Jestli tě to trochu utěší, právě jsi změnil svět.“

Uložil pistoli do kapsy, přešel k zadnímu východu a zmizel do mlžné noci. Konečně se stal... opravdovým duchem.

1. ČÁST

HON NA DUCHA

1. KAPITOLA

10. října 18.39 horského letního času

Bitterroot Mountains, Montana

Takový opruz kvůli jednomu mizernému hřebíku...

Tucker Wayne hodil prázdnou pneumatiku do kufru pronajatého vozu. Džíp Grand Cherokee stál na okraji pusté silnice v zalesněných horách jihozápadní Montany. Tyto miliony akrů borovic, ledovcem vyrytých kaňonů a rozeklaných vrcholků tvořily největší rozlohu panenské divočiny kontinentálních Spojených států.

Protáhl si ztuhlá záda a rozhlédl se po klikatém asfaltu lemovaném z obou stran svahy a hustými porosty borovice pokroucené.

Jsem vážně klikář. Uprostřed nicoty píchnu kolo.

Zdálo se nemožné, aby tak velký vůz vyřídil malý kousek železa kratší než Tuckerův malíček. Jednalo se o připomínku toho, že moderní techniku pořád může zastavit něco tak zastaralého jako hřebík.

Tucker přibouchl kufr a ostře hvízdł. Jeho společník na téhle cestě napříč zemí vystrčil dlouhý chlupatý nos z borůvčí na kraji lesa a ohlédl se na Tuckera. V tmavě karamelových očích zářilo zjevné zklamání z toho, že přestávka končí.

„Promiň, kamaráde, ale zbývá nám dlouhá cesta, jestli se máme dostat do Yellowstonu.“

Kain se oklepal, otočil se a svěsil silný ocas, ale rychle přijal novou skutečnost. Ti dva byli partnery od dob, kdy Tucker sloužil u amerických rangerů, a společně přežili řadu akcí v Afghánistánu. Při odchodu z armády si Tucker vzal Kaina s sebou – ne zrovna se svolením armády, ale tato záležitost se nedávno vyřešila.

Teď z nich byl nerozlučný tým, který na vlastní pěst hledal nové cesty, nové pěšinky. Společně.

Tucker otevřel přední dveře pro spolujezdce a Kain skočil do auta. Jeho štíhlých, svalnatých dvaatřicet kilogramů se pohodlně uvelebilo na sedadle. Byl to belgický ovčák malinois, plemeno často využívané armádou i policií, známé neochvějnou věrností a bystrou inteligencí stejně jako mrštností a silou na bitevním poli.

Žádný toho druhu však nebyl jako Kain.

Tucker zavřel dveře, ale ještě se zdržel, aby podrbal svého partnera otevřeným oknem na hlavě. Prsty nahmatl pod tmavou srstí staré jizvy, které mu připomínaly vlastní zranění: některá jasně viditelná, jiná právě tak dobře skrytá.

„Pojedeme,“ zašeptal, než ho dohonily přízraky z jeho minulosti.

Sedl si za volant a za chvíli už ujížděli kopci Bitterroot National Forest. Kain měl hlavu vystrčenou z okna a s vyplazeným jazykem vstřebával všechny pachy. Tucker se usmál – cítil, jak z něj opadá napětí, jako pokaždé, když byl v pohybu.

Momentálně neměl práci – a hodlal si užívat volnost, jak dlouho to půjde. Bral jen dočasná místa v ostraze, když to vyžadoval stav jeho financí. Po posledním úkolu, který plnil pro Sigmu Force, tajný útvar výzkumného oddělení armády, jeho bankovní účet zůstával dostatečně krytý.

Posledních pár dnů si s Kainem užíval výlet Průsmykem ztracené stezky ve stopách expedice Lewise a Clarka a teď se přesouvali do Yellowstonekého národního parku. Tucker načasoval příjezd na pozdní podzim, aby se vyhnul návalům hlavní sezóny – raději byl ve společnosti Kaina než jakéhokoliv dvounožce.

Za zatačkou temné silnice se objevila záře signalizující čerpací stanici. Nápis u vjezdu hlásal FORT EDWIN, BENZÍN A OBCHOD SMÍŠENÝM ZBOŽÍM. Tucker se podíval na ukazatel paliva.

Jsmo skoro na nule.

Zapnul blinkr a zajel k malé stanici. Jeho motel byl o pět kilometrů dál. Chtěl se v rychlosti osprchovat, vyzvednout si zavazadla a pokračovat rovnou k Yellowstone, aby využil prázdných silnic v noci.

Jenže se objevil zádrhel. Potřeboval co nejdřív nahradit propíchnutou pneumatiku. Snad na té benzínce někdo bude vědět, kde se dá v těchtole odlehlých horách sehnat nové kolo.

Zastavil vedle pumpy a vystoupil. Kain vyskočil oknem na druhé straně a společně zamířili k obchodu.

Tucker otevřel prosklené dveře, nad nimiž se rozcinkal mosazný zvoněk. Obchod byl uspořádaný obvyklým způsobem: řady pochoutek, základních potravin a vysoké chladnice u zadní stěny. Ve vzduchu se vznášel pach vosku na podlahu a sendvičů ohříváných v mikrovlnce.

„Dobry večer, dobry večer,“ přivítal ho mužský hlas se známou zpěvavou intonací.

Tucker okamžitě poznal íránský přízvuk. Během let strávených na afghánských pouštích se seznámil s různými dialekty této země. A navzdory přátelskému tónu se Tuckerovi stáhl žaludek nepříjemnou předtuchou. Muži se stejným přízvukem se ho snažili zabít víckrát, než by vůbec dokázal spočítat. A ještě horší bylo, že zabili Kainova sourozence.

Vzpomněl si na ztraceného společníka, tak veselého a radostného, i na jedinečné pouto mezi nimi. Vyžadovalo značné úsilí, aby vzpomínku zatlačil zpátky do kouta spolu se starou bolestí, žalem a pocitem provinění.

„Dobry večer,“ zopakoval muž za pultem s úsměvem, aniž by si všiml Tuckerova napětí. Majitel čerpací stanice měl oříškově hnědou pleť a dokonale bílé zuby. Byl víceméně plešatý až na věneček šedých vlasů a oči mu zářily, jako kdyby Tucker byl přítel, jehož roky neviděl.

Vzhledem k tomu, že Tucker svého času přicházel do styku se stovkami afghánských vesničanů, věděl, že mužova radost je nefalšovaná. Přesto pro něj bylo těžké překročit práh.

Muž se nad jeho zjevným váháním ustaraně zamračil. „Vítejte,“ řekl a mávl na něj, ať jde dál.

„Díky,“ podařilo se Tuckerovi konečně vypravit. Jednu ruku nechával položenou na Kainově boku. „Nevadí, když vezmu dovnitř svého psa?“

„Vůbec ne. Všichni jsou vítaní.“

Tucker se zhluboka nadechl a prošel kolem předních polic s nakládáním hovězím, sušenými klobásami a kukuřičnými lupínky. Přistoupil k pultu – viděl, že je tu jediný zákazník.

„Máte krásného psa,“ řekl muž. „To je ovčák?“

„Belgický malinois, druh ovčáka. Jmenuje se Kain.“

„Já jsem Aasif Qazi, majitel téhle pěkné pumpy.“

Muž natáhl ruku přes pult. Tucker mu s ní potřásl – Aasif měl pevný stisk a mozoly od tvrdé práce.

„Jste z Kábulu,“ řekl Tucker.

Muž povytáhl obočí. „Jak jste to poznal?“

„Podle přízvuku. Strávil jsem nějaký čas v Afghánistánu.“

„Hádám, že nedávno.“

Tak nedávno to není, pomyslel si Tucker, *ale některé dny mi to připadá jako včera.* „A vy?“ zeptal se.

„Přijel jsem do Států jako kluk. Rodiče se moudře rozhodli emigrovat, když k nám v sedmdesátých letech vtrhli Rusové. S manželkou jsem se potkal v New Yorku.“ Přidal na hlas. „Lilo, pojď pozdravit hosty.“

Ze zadní kanceláře se vynořila drobná šedovlasá Afghánka a usmála se. „Dobrý den. Ráda vás poznávám.“

„Jak jste skončili tady?“

„Chcete říct uprostřed nicoty?“ Aasifův úsměv se rozšířil. „Město nás začalo unavovat. Chtěli jsme přesný opak.“

„Vypadá to, že jste ho našli.“ Tucker se rozhlédl po prázdném obchodě a temném lese za okny.

„Milujeme to tady. A normálně tu není takové pusto. Je mezi sezónami. Letní turisté odjeli a lyžaři ještě nepřijeli. Ale pořád sem chodí štamgasti.“

Na důkaz jeho slov venku zarachotil diesellový motor a mezi stojany menším smykem zastavil bílý pick-up se skvrnami rezu.

Tucker se otočil k Aasifovi. „Vypadá to, že se obchody rozhýbou...“

Muž přimhouřil oči a pevně sevřel rty. Armáda si vybrala Tuckera jako psovoda díky jeho nezvykle vysoké empatii. Taková citlivost mu umožnila rychle navázat hluboké pouto se svým partnerem – a taky poznávat emoce jiných lidí. Nebylo nicméně třeba žádné speciální dovednosti, aby poznal, že je Aasif vyděšený.

Aasif mávl na svou ženu. „Vrať se do kanceláře, Lilo.“

Poslechla, ale ještě vrhla na manžela ustrašený pohled.

Tucker s Kainem se přiblížili k oknům. Rychle zhodnotil situaci a všiml si jednoho neobvyklého detailu: pásky na poznávacích značkách pick-upu.

To rozhodně věští problémy.

Nikdo s dobrými úmysly nepřelepuje poznávací značku.

Tucker se zhluboka nadechl. Vzduch mu náhle připadal těžší, plný statické elektřiny. Věděl, že je to jenom výplod jeho myslí zjitřené adrenalinem, ale zároveň mu bylo jasné, že se schyluje k bouři. Kain zareagoval na jeho náladu – zježily se mu chlupy na zádech a tiše zavřel.

Z kabiny vystoupili dva muži ve flanelových košilích a s baseballovými čepicemi, třetí seskočil z korby. Řidič měl špinavě zrzavou bradku a na zelené baseballové čepici křiklavý nápis RADŠÍ BYCH SI UŽÍVAL S TVOJÍ MANŽELKOU.

Super... nejenže tihle křupani přinášejí problémy, ještě mají příšerný smysl pro humor.

Tucker se zeptal, aniž by se otočil: „Aasife, máte bezpečnostní kamery?“ „Jsou rozbité. Nestihli jsme je opravit.“

Tucker si hlasitě vzdychl. *To není dobré.*

Trojice vykročila k obchodu. Každý nesl dřevěnou baseballovou pátku.

„Zavolejte šerifa. Jestli mu můžete věřit.“

„Je to slušný člověk.“

„Tak ho zavolejte.“

„Možná bude nejlepší, když se nebudete...“

„Zavolejte ho, Aasife.“

Tucker zamířil s Kainem ke dveřím a vyšel ven, než trojice stihla vejít dovnitř. Jak se situace vyvíjela, nejspíš bude potřebovat trochu větší prostor k manévrování.

Zastavil trojici na chodníku. „Dobrý večer, mládenci.“

„Nazdárek,“ odpověděl pan Bradka a pokusil se Tuckera obejít.

Tucker mu zastoupil cestu. „Obchod je zavřený.“

„Blbost,“ odsekl druhý muž a ukázal pátkou. „Podívej, Shane, já toho přičmoudlíka vidím.“

„V tom případě taky vidíte, že telefonuje,“ řekl Tucker. „Volá šerifa.“

„Toho blbce?“ ušklíbl se Shane. „Budeme dávno pryč, než zvedne ten svůj tlustý zadek a přijede sem.“

Tucker se ponuře usmál. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

Nenápadně pokynul Kainovi: ukázal ukazováčkem dolů a sevřel ruku v pěst. POHROZ.

Kain sklonil hlavu, vycenil zuby a výhrůžně zavrčel. Pořád ale zůstával Tuckerovi u boku. Nezaútočí, dokud mu Tucker nedá další pokyn, nebo dokud nedojde na fyzickou konfrontaci.

Shane couvl. „Jestli po mně ten čokl vyjede, vyrazím mu mozek z hlavy.“

Jestli po tobě ten čokl vyjede, ani nepoznáš, co se ti stalo.

Tucker zvedl ruce. „Poslouchejte, mládenci, chápu. Je pátek večer, čas upustit trochu páry. Jenom vás žádám, abyste to udělali nějak jinak. Ti lidi uvnitř si jenom vydělávají na živobytí jako vy a já.“

Shane si odfrkl. „Jako my? Tihle přičmoudlíci nejsou jako my. My jsme Američani.“

„Oni taky.“

„Ztratil jsem kámoše v Iráku...“

„To my všichni.“

„Co o tom sakra víte?“ zavrčel třetí muž.

„Dost, abych poznal rozdíl mezi tímhle pumpařem a lidmi, o kterých mluvíte.“

Vzpomněl si na vlastní reakci při vstupu do obchodu a zastyděl se.

Shane zvedl pálku a namířil ji Tuckerovi do obličeje. „Uhněte nám z cesty, nebo budete litovat, že straníte nepříteli.“

Tucke pochopil, že rozhovor je u konce.

Na potvrzení jeho odhadu ho Shane dloubl pálkou do hrudi.

Budiž.

Tucker hmátl levou rukou po pálce, chytil ji a přitáhl Shanea k sobě.

Zašeptal Kainovi povel: „CHYŤ A STRHNI.“

Kain slyší jeho slova a reaguje. Poznává ve svém protivníkovi hrozbu: výhrůžné sípání jeho dechu, vztek, kterým mu zhořkl pot. Napjaté svaly zabírají a Kain se dává do pohybu, ještě než jeho partner dořekne poslední slovo. Předvídá, co je třeba, ví, co musí udělat.

Otvírá čelisti a odráží se ke skoku.

Zuby se zatínají do masa.

Po jazyku mu stéká krev.

Tucker uspokojeně sledoval, jak Kain tiskne Shaneovo předloktí. Po doskoku na tlapy se ovčák otočil a strhl protivníka k zemi. Pálka s racho-tem dopadla na beton.

Shane zavřeštěl, až mu od pusy odlétly zpěněné sliny. „Sundejte ho ze mě, sundejte ho ze mě!“

Jeden z jeho kamarádů přiskočil a ohnal se pálkou proti Kainovi. Tucker to očekával, a tak se vrhl kupředu a zkušeně vstřebal úder vlastním tělem, pootočil se a objal pátku předloktím. Pevně si ji přitiskl k tělu – a vykopl do strany. Jeho chodidlo zasáhlo muže do kolena, z něhož se ozvalo tlumené prasknutí.

Muž zavyl, pustil pátku a odpotácel se dozadu.

Tucker namířil ukořistěnou zbraň na třetího útočníka. „Je po všem. Odhodte to.“

Poslední muž ho propálil pohledem, ale upustil pátku na zem...

... načež sáhl do kapsy a zase ruku bleskurychle vytáhl.

Tucker měl sotva čas zahlédnout lesk ostří. Uskočil, aby se vyhnul prvnímu výpadu, ale přitom zakopl o obrubník za sebou, spadl na záda a porazil řadu prázdných propanových lahví. Pálka mu vypadla z ruky.

Muž se s krutým úsměškem zastavil nad Tuckerem a zamával nožem. „Je načase dát ti lekci...“

Tucker sáhl za sebe a popadl uvolněnou plynovou bombu, která se kutálela po chodníku. Ohnal se s ní těsně nad zemí a podrazil mužovi nohy. Útočník s bolestným, překvapeným výkřikem skončil na zemi.

Tucker se na něj překulil, chytil ho za zápěstí a zkroutil ho dozadu, dokud nepraskla kost. Nůž cinkl o beton a Tucker ho rychle zvedl, zatímco muž se schoulil do klubíčka a se sténáním si svíral zraněnou ruku. I levý kotník měl ohnutý ke straně, očividně zlomený.

Lekce skončila.

Tucker vstal a přešel k Shaneovi, který ležel se rty stisknutými bolestí a strachem. Kain ho pořád držel na zemi a svíral jeho zkrvavené předloktí, se zuby zabořenými až ke kosti.

„PUŠŤ,“ pokynul Tucker.

Ovčák poslechl, ale zůstal ve střehu a cenil na Shanea krvavé zuby. Tucker mu kryl záda nožem.

Lesem zazněly sirény a jejich zvuk sílil.

Tuckerovi se sevřel žaludek. Jednal sice v sebeobraně, ale byl uprostřed pustin a čekal na šerifa, který je mohl z momentálního popudu zatknout. Mezi stromy se objevil blikající majáček a na parkovišti sedm metrů od nich zastavil policejní vůz.

Tucker zvedl ruce a odhodil nůž na stranu.

Nechtěl, aby došlo k nějakému nedorozumění.

„SEDNI,“ řekl Kainovi. „BUĎ VESELÝ.“

Pes si sedl, zavrtěl ocasem a tázavě naklonil hlavu ke straně.

Připojil se k nim Aasif. Zjevně si všiml Tuckerova napětí. „Šerif Walton je férový chlap.“

„Když to říkáte.“

Nakonec se ukázalo, že Aasif má pravdu. Pomohlo, že šerif trojici znal a neměl o ní vysoké mínění. *Tihle kluci tady dělají bengál už rok*, vysvětlil nakonec. *Zatím nikdo neměl kuráž podat na ně žalobu.*

Šerif Walton zapsal jejich výpovědi a podíval se na zalepenou poznávací značku pick-upu. Smutně zavrtěl hlavou. „Mám pocit, že dneska pohár přetekl, Shane. A slyšel jsem, že zrzci jsou letos ve státní věznicí hodně populární.“

Shane svěsil hlavu a zasténal.

Když přijely další dva policejní vozy, aby odvezly trojici zadržených, Tucker se obrátil k šerifovi. „Je potřeba, abych tady zůstal?“

„Chcete?“

„Ani ne.“

„Podle mě nemusíte. Mám vaše údaje. Pochybuju, že budete muset svědčit, ale kdyby ano...“

„Přijedu.“

„Dobře.“ Walton mu podal vizitku. Tucker očekával, že na ní budou kontaktní údaje místní šerifovy kanceláře, ale na navštívence byl obrázek auta s promáčknutým nárazníkem. „Můj bratr má servis ve Wisdomu, dalším měště hned vedle dálnice. Zařídím, aby vám spravil tu píchlou gumu za slušnou cenu.“

Tucker šťastně převzal vizitku. „Díky.“

Za chvíli už s Kainem pokračovali v cestě. Když se blížili k motelu,

ukázal ovčákovi navštívenku. „Vidíš, Kaine? Kdo říká, že dobré skutky nezůstávají bez trestu?“

Bohužel se radoval předčasně. Když zatočil k motelu a zaparkoval před dveřmi své chatky, reflektory ozářily nečekaný pohled.

Na lavičce před chatkou seděla žena – duch z Tuckerovy minulosti. Jenže tenhle duch na sobě neměl pouštní uniformu, ale džíny a světle-modrou blůzu pod rozepnutou vlněnou vestou.

Tuckerovi se div nezastavilo srdce. Seděl za volantem, nechával motor běžet a snažil se pochopit, kde se tady vzala. Jak ho mohla najít?

Jmenovala se Jane Sabatellová. Naposledy ji viděl před více než šesti lety. Přistihl se, jak si ji prohlíží – každý rys vyvolával dávné vzpomínky a stíral hranici mezi minulostí a dneškem: měkké plné rty, měsíční svit, který obarvoval její blond vlasy stříbrným odstínem, radost v jejích očích každé ráno.

Tucker se nikdy neoženil, ale s Jane se dostal k manželství nejbliž.

A teď tu byla, čekala na něj – a nebyla sama.

Těsně vedle ní seděl malý chlapec, který se jí tiskl k boku.

Tuckera na kratičký okamžik napadlo, jestli to dítě...

Ne, to by mi řekla.

Konečně vypnul motor a vystoupil. Jane vstala, jakmile ho poznala.

„Jane?“ oslovil ji potichu.

Přiběhla k němu a pevně ho objala na dlouhých třicet vteřin, než se odtáhla. Zadívala se mu vlhkýma očima do obličeje. Ve světle reflektorů si všiml tmavé modřiny na její tváři, chabě zamaskované make-upem.

Panika a syrový strach v jejích očích byly ještě patrnější.

Jednou rukou ho pořád držela za paži a křečovitě svírala prsty. „Tuckere, potřebuji tvoji pomoc.“

Než mohl promluvit, ohlédl se na chlapce.

„Někdo se nás snaží zabít.“

2. KAPITOLA

10. října 20.22 horského letního času

Bitterroot Mountains, Montana

Tucker podržel otevřené dveře chaty a pečlivě studoval každý její pohyb. Jane prošla kolem něj, záda ztuhlá, prsty svírala chlapcovo rameno. Než překročila práh, rozhlédla se po všech koutech místnosti. Teprve když se ujistila, že je chatka prázdná, uvolnila se. Bylo na ní vidět vyčerpání. Odvedla syna dovnitř a s tichým vydechnutím se posadila na jednu z manželských postelí.

Plavovlasý chlapec, zhruba tři nebo čtyři roky starý, si vylezl na postel a opřel se o matčin bok. Jane ho pohládila po vlasech. Chlapci se okamžitě začala klížit víčka.

Tucker si sedl na vedlejší postel, s koleny kousek od jejích. Reflexivně se trochu odsunula.

Zarazila se a položila si dlaň na nohu. „Jeli jsme hodně daleko,“ řekla.

Tucker věděl, že ocelovou, výkonnou ženou, již před šesti lety znával, neotřásla cesta. Nenaléhal – čekal, až mu sama od sebe poví svůj příběh.

Přiblížil se k nim Kain s nosem nízko u země a s pomalu mával ocasem. Patrně vycítil její napětí.

Jane se pousmála a poklepala na postel vedle sebe. „Ahoj, krasavče,“ řekla tiše. „Chyběl jsi mi.“

Kainův ocas se po jejích slovech rozkýval víc – i on ji poznal. Ladně vyskočil na postel, jemně, aby nevzbudil dřímajícího chlapce u Janeina druhého boku. Lehl si vedle ní, položil jí hlavu na stehno a začenal směrem k chlapci.

Jane ho podržela za ušima, čímž si vysloužila jeho spokojené vydechnutí.

Ten pes má štěstí.

Tucker přihlížel, jak se Jane otáčí, ukládá syna do postele a přetahuje přes něj přikrývku. Pořád byla krásná, s očima modrýma jako ten nejhlubší mořský příkop. Všiml si, že si udržela sportovní postavu. V armádě běhala maratóny a trénovala kendo – v obojím vynikala, což byl důvod, proč jí přezdívali Zoro. Tvrdý trénink navíc vytvaroval její postavu do těch nejsvůdnějších křivek.

Jakmile uložila syna, zadívala se na Tuckera. I ona ho hodnotila pohledem. Byl o rok starší než ona, s rozčuchanými vlasy barvy slámy o něco tmavšími než její, se stejně sportovní postavou, ale díky svalům hřmotnější. Poznal, že mezi mnoha jizvami hledá jeho mladší verzi, mladíka, který ji vzal do náruče a zatočil s ní, kdykoliv se potkali, mladíka, který se dokázal bezstarostně smát a který se v noci neprobouzel na propocenném povlečení.

Dívali se na sebe přes propast několika let.

Snad pro ni byla příliš hluboká, protože náhle obrátila pozornost zpátky ke Kainovi, k bezpečnějšímu tématu.

„Kain je větší, Tucku. Jak je to možné?“

Tucker se mimoděk zazubil. Jane byla jediná osoba na světě, která mu říkala Tuck.

„Zvedá činky.“

„No tak. Je krásný jako vždycky.“ Znovu se mu podívala do očí. „Slyšela jsem o Ábelovi.“

Tuckera při zmínce o Kainově sourozenci bodlo u srdce. Před očima se mu vynořil obraz startujícího vrtulníku, nozdry mu vyplnil pach dýmu a v uších mu zněl křik zraněných spolubojovníků. Najednou viděl jen obrys s tmavou kožešinou ležící na červené skále.

Ábel...

Dotyk prstů na koleně ho vrátil do přítomnosti.

„Je mi to moc líto, Tucku,“ řekla Jane a stiskla ho rukou. „Měla jsem zavolat. Měla jsem s tebou zůstat ve spojení.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Trucker chraptivě. „Kain a já jsme hodně cestovali.“

Jane se narovнала a přesunula dlaň na Kainův bok. „Vím, jak jste ho oba měli rádi.“

Tucker ztěžka polkl.

„Aspoň je ale pohromadě většina staré party,“ dodala. „Wayne, Jane a Kain.“

Rysy jí zjemnila pobavená nostalgie. V Afghánistánu byla jejich rýmu-
jící se jména zdrojem mnoha vtipů ze strany členů oddílů.

Tucker ještě chvíli mlčel, aby se úplně vzpamatoval, a pak kývl na spí-
cího chlapce. „Tak, Jane, pověz mi o nejnovějším členu naší party.“

Ohlédla se na chlapce a její tvář prozářila láska. „Jmenuje se Nathan.
Za dva měsíce mu budou čtyři. Abych řekla pravdu, je to jeden
z důvodů, proč jsem nikdy nezavolala. Je to těžké. Vždycky jsem si mys-
lela, že ty a já... no, však víš.“

Vim.

„Před pěti lety jsem potkala skvělého chlapíka. Mikea. Byl to pojišťo-
vák – věřil bys tomu?“

„Proč bych tomu neměl věřit?“

„Víš, jak jsem závislá na adrenalinu. V duchu jsem se pořád viděla
s někým dobrodružnějším. Když ne s tebou, tak s toreadorem, horolez-
cem nebo jeskynním potápěčem. Pak jsem poznala Mikea. Byl zábavný,
roztomilý, pěkný.“ Zavrtěla hlavou. Vzpomínky jí vykouzlily na tváři
úsměv, i když se jí oči zastřely smutkem. „Zamilovali jsme se do sebe a já
jsem otěhotněla.“

„A kde je Mike teď?“

Jane se podívala na Nathana. „Zemřel při autonehodě tři týdny po
narození syna. Byl tak hrdý..., tak šťastný...“

To Tucker nečekal. Měl pocit, jako kdyby inkasoval kopanec do bři-
cha. „To je mi líto, Jane.“

Jane přikývla a otřela si z tváře slzu. „Potom jsem se od všech odřízla.
Syn a práce byly celý můj život. Občas mě napadlo, že tě vyhledám, ale
už tak dlouho jsme spolu nemluvili... Nevěděla jsem, co říct.“

„Rozumím.“ Rozhlédl se po malém motelovém pokoji. Přál si přejít
k nějakému příjemnějšímu tématu. Jane ho hledala z nějakého konkrétního
důvodu. „Jak jsi mě tady vlastně našla?“

Pokřčila rameny. „Přes přátele na pochybných místech.“

Povytáhl obočí.

„No dobře. Nechala jsem sledovat tvoji kreditku. Jestli vážně chceš zůstat nezvěstný, musíš se víc snažit.“

Myslela to jako žert, ale Tucker si vzal její radu k srdci – připomněla mu, že v poslední době přistupoval k zahlazování stop trochu laxeň.

Začínám být lehkomyšlný.

Jane si palcem a ukazováčkem zastrčila pramen vlasů za pravé ucho. Tucker si to gesto dobře pamatoval – miloval ho, byť nikdy nechápal proč. Asi to prostě byla jedna z těch věcí. Přistihl se, jak na ni zírá.

„Co je?“ zeptala se, když si toho všimla.

„Nic. Kde teď bydlíš?“

Jane zaváhala. „To bych radši neříkala. Ne že bych ti nevěřila, ale čím míň víš, tím líp.“

U kohokoliv jiného by se Tucker nad takovou špiónskou odpovědí zamračil, ale tohle byla Jane, střízlivá jako nikdo druhý. Byla nejlepší zpravodajskou analytičkou u 75. oddílu rangerů, přidělenou k pluku Speciálních jednotek. V minulosti s Tuckerem úzce spolupracovala při koordinaci akcí, dokud neodešla z armády, sedm měsíců před ním.

„Jane, říkáš jsi, že si myslíš, že jste v nebezpečí. Že se vás někdo snaží zabít.“

Jane se zhluboka nadechla. „Možná jsem jenom paranoidní. V mé práci je to něco jako nemoc z povolání. Ale s Nathanem nechci nic riskovat.“

„Dobře, tak mi pověz, co se děje.“

„Vzpomínáš si na Sandy Conlonovou?“

Tucker se musel na pár vteřin zamyslet, než zařadil to jméno na správné místo. Bylo to tak dávno.

Jane vytáhla z kapsy fotku a podala mu ji. Tucker se podíval na svoje mladší já s úsměvem od ucha k uchu, s vypjatou hrudí a s paží kolem Jane, která zase objímala menší štíhlou ženu s hnědými vlasy a brýlemi s černými obroučkami. U nohou jim seděli dva mladí psi, Kain a Ábel.

Usmál se, když si vzpomněl, kdy ten snímek vznikl. Sandy byla civilní zpravodajská analytička u 3. praporu rangerů ve Fort Benningu v Georgii. Často se připojovala k jejich partě. Tuckerovi se vybavil její ironický smysl pro humor i zvonivý smích. Další osoba, se kterou neměl zpřetrhat všechna pouta.

„Co je s ní?“ zeptal se.

„Zmizela. Neozvala se mi zhruba měsíc, tak jsem před třemi dny zavolala její matce. Bydlí u Huntsville, nahoře v horách. Tak trochu Zapadákov. Bendža, country tance, měsíční svit a vůbec.“

„Barvitý obrázek. Co ses od ní dozvěděla?“

„Moc toho nebylo, ale stačilo to, abych si začala dělat starosti.“

„Pokračuj.“

Jane se zhluboka nadechla. „Sandy zhruba před rokem a půl přešla na nové místo. Předtím pracovala jako analytička u DIA.“

Obranná zpravodajská agentura.

„To ona mi vlastně pomohla sehnat u nich místo. Pracovaly jsme spolu, dokud neodešla.“

„Ale ty tam pořád děláš.“

Jane přikývla.

Tucker věděl, že nemá cenu vyptávat se na další podrobnosti. Janeiny zkušenosti jí bezpochyby vynesly pozici v oblasti tajných informací.

Jane pokračovala: „Po Sandyině odchodu jsme zůstaly ve styku. Párkrát do týdne jsme si napsaly e-mail. Dvakrát do měsíce jsme si volaly a tak. Ale posledních pár týdnů jsem cítila, že je na ní něco divného. Nejdřív jsem si myslela, že má moc práce, ale když jsem naléhala, pořád říkala, že je v pohodě.“

„A nebyla.“

„Slyšela jsem jí to v hlase, zvlášť při posledním telefonátu. Zněla vyděšeně.“

Podle toho, jak si Tucker na Sandy vzpomínal, ji hned tak něco nevylekalo. Měla nervy z oceli.

„Kde dostala to nové místo?“ zeptal se.

„V Redstone.“

Tucker ten název znal. „Základna Redstone Arsenal?“

Jane přikývla.

Redstone Arsenal byla základna americké armády v alabamském Huntsville a sídlo několika vojenských velitelství, především leteckého a kosmického odvětví včetně Agentury raketové obrany a Marshallova střediska pro kosmické lety spadajícího pod NASA.

„A co tam dělala?“

„To mi neřekla. Možná ani nemohla. Předpokládám, že ji najali jako poradkyni na nějakém přísně tajném projektu.“

„A teď zmizela?“ zeptal se Tucker. „A nikomu nic neřekla?“

„Podle její matky ji Sandy před třemi týdny navštívila s tím, že bude pár týdnů mimo dosah a ať si nedělá starosti. Jenže mi připadalo divné, že Sandy taky řekla matce, ať nevolá na základnu a nikoho se na nic nevyptává.“

„To je opravdu zvláštní.“

„Taky jsem si říkala.“ Jane se na chvíli odmlčela.

„Kdyby sis musela tipnout, co se podle tebe stalo?“ řekl nakonec Tucker.

„Někdo ji unesl.“

Tucker se posadil zpříma, když zaslechl v jejím hlase jistotu. „Proč si to myslíš?“

„Po rozhovoru s její matkou jsem se začala diskrétně poptávat kamarádů přátel. Svých i jejích. Doufala jsem, že někdo něco bude vědět. Místo toho jsem zjistila, že se země slehla po dvou dalších společných kolezích. A ještě znepokojivější je, že čtyři jsou po smrti.“

„Po smrti?“

„Všichni zemřeli během posledního měsíce. Jeden na únik oxidu uhelnatého ve svém domě, druhý na infarkt a další dva při automobilových nehodách.“

To je na náhodu moc.

„Co vás všechny spojuje?“ zeptal se. „Pracovali jste na něčem společně? Působili jste na jednom místě?“

Jane se mu mlčky zahleděla do očí, což byla taky svého druhu odpověď. Tucker ji znal dost dobře, aby mu bylo jasné, že si nechává něco pro sebe, ale rozhodl se nenaléhat. Vzpomněl si na její dřívější slova: *čím míň toho víš, tím líp.*

„Proč jsi přijela za mnou?“

Sklopila oči k rukám. „Nevěděla jsem, komu můžu věřit, ale tobě věřím víc než komukoliv jinému na světě. Jsi... jsi...“ Zabloudila pohledem zpátky k němu. „Vynalézavý. A stojíš mimo tohle všechno.“

„Jsem člověk, u kterého by nikdo nečekal, že ti bude pomáhat,“ zahučel.

„A kdo bude mít nový pohled na věc. Nemysli, že jsem zapomněla, jak dobře umíš odhalovat pravdu pod povrchem. To potřebuju. Potřebuju *tebe*.“

Díval se na ni a věděl, že se v jejích posledních slovech skrývají hloubky, příliš nebezpečné na to, aby se do nich momentálně nořil. Kdyby šlo o kohokoliv jiného, přibouchl by mu dveře před nosem a dal by si pozor, aby za sebou dokonale zametl stopy. Místo toho se předklonil a sevřel jí prsty. Cítil, jak se jí chvěje ruka.

„Máš mě... a Kaina.“

Usmála se na něj – ještě víc tím rozvířila ony hloubky. „Zase spolu.“

3. KAPITOLA

11. října 7.22 východního letního času

Smith Island, Maryland

Pruitt Kellerman stál před panoramatickými okny své střešní kanceláře s výhledem na zátoku Chesapeake. Když se trochu pootočil, viděl až obrysy budov ve Washingtonu, D. C.

V tuto časnou hodinu hlavní město ještě halila ranní mlha, která zjemňovala mramorově tvrdé hrany a zakrývala památníky a kupole. Pruitt si představil, jak mlha rozleptává město až k jeho temnému srdci a odhaluje rakovinný proud ambicí, banálních i velikašských, jež ve skutečnosti pohánějí jeho fungování.

Usmál se na vlastní odraz, který překrýval vzdálenou metropoli, s vědomím, že je pánem všeho, kam až dohlédne.

Za něco víc než dvacet let se mu podařilo uchopit washingtonské sny o moci, naděje a obavy, a proměnit je v tvrdou měnu. Korporace Horizon Media se stala dominantním prostorem pro všechny, kdo se na sebe snažili křikem upoutat pozornost, pro ty, kteří plakali po vykoupení i kteří se drali na vrchol. Jeho mediální impérium ovládalo bezpočet komunikačních prostředků: televizi, rozhlas, tisk, internet. Během let zjistil, jak snadno lze ovládat tok informací. Stačilo některé kanály přidusit a jiné naopak otevřít.

Jen málokdo chápal, že staré rčení *informace jsou moc*, už neplatí. Skutečná moc se skrývala v jejich formulaci a podání. V období zkratkovitých vyjádření a roztěkané pozornosti byl nejdůležitější dojem a Pruitt ho uměl mistrně formovat, což mu vysloužilo klíče k tomu zářivému hradu na kopci.

Žádný politik ani vládní zaměstnanec nebyl mimo jeho dosah. Blížily se volby a už k němu uctivě chodily postavy z obou hlavních stran. Všichni si uvědomovali, kdo ve skutečnosti drží v rukou jejich ambice.

Aby si udržel jistý odstup, vybudoval ústředí Horizon Media na ostrově v zátocě Chesapeake. Smith Island ležel mezi Marylandem a Virginíí, a ačkoliv se z větší části jednalo o přírodní rezervaci, Pruitt využil svou moc, aby si ochočil vzpurné stavební úřady. Vybral si jeden z vnějších ostrůvků, ten nejbliž pobřeží, se zbytky slanisek, jež nechal vybagrovat, aby zpevnil základy svých budov. Na práci si pozval skupinu z Hongkongu a dokonce si nechal postavit soukromý most doplněný flotilou křídlových lodí, která přepravovala hosty z pevniny a zpátky.

Jeho pozornost upoutalo klepání na dveře, ale ještě než se otočil, nejdřív zkontroloval svůj odraz jako vždycky.

Bylo mu pětapadesát, ale pořád měl široká ramena a rovná záda. Vyholoval si vlasy – jednak aby zastrašil návštěvníky, ale taky z marnivosti, aby zakryl postupující pleš. Navíc maskoval příznaky stáří injekcemi lidského růstového hormonu, údajného pramenu mládí, a udržoval si štíhlou postavu. Mnozí mu hádali o desítky let méně, než kolik mu doopravdy bylo.

Upravil si hedvábnou kravatu.

Nejdůležitější je, jaký dojem vyvoláváme.

Dveře se otevřely, aniž by něco řekl. To by ho normálně podráždilo, ale takhle vstupovat do jeho království si dovolovala jediná osoba. Pruitt se mimoděk uvolnil a rty mu zvlnil úsměv.

„Lauro,“ přivítal mladou ženu v upjatém tmavomodrém kostýmku. „Co tu děláš tak časně?“

Oplatila mu stejně upřímným úsměvem a mávla rukou k mlžnému ránu. „Jablko nepadá daleko od stromu.“

Bože, doufám, že to není pravda.

Se složkou zasunutou pod paži přešla ke stolu. „Napadlo mě, že začneme dřív.“

Pruitt s dlouhým výdechem přikývl a ukázal k jednomu z křesel. Jeho kancelář byla mistrovským dílem švédské moderní architektury se světlým dřevěným nábytkem doplněným o prvky z nerezové oceli a s minimem výzdoby. Místnosti vévodily obří ploché obrazovky s ultravysokým rozlišením, které pokrývaly stěnu za konferenčním stolem a na nichž

ztlumeně běžely jím vlastněné kanály s moderátory, pod kterými proudily textové zprávy.

Jeho dcera se usadila do křesla a odhrnula si kaštanově hnědě zvlněné vlasy z pihovatých tváří. Jen málokdo by ji podle dnešních nekompromisních kritérií označil za krásnou, ale Lauře se během let vždycky dařilo okouzlovat nápadníky inteligencí a šarmem.

„Než se rozjede dnešní zpravodajský cyklus, chtěla jsem projít prohlášení, které právní oddělení připravilo ohledně toho odposlechu,“ začala.

Jako ředitelka komunikací měla Laura na starosti tisk, vlastněný Horizonem i nezávislý. Poslední aféra – poslední *mrzutost* – se týkala obvinění, že lidé z Horizon Media odposlouchávali telefony *Washington Postu*.

„*Post* nemá žádný důkaz,“ zabručel Pruitt a ztěžka se spustil do vlastního koženého křesla. „Zformuluj naši reakci, jak budeš považovat za nejlepší. Věřím ti. Ale zdůrazni, že jsem předem nevěděl o žádné podobné činnosti. A pokud se objeví důkazy o opaku, rádi se k nim později vyjádříme.“

„Hotovo.“ Laura odškrtnla bod ze seznamu v notesu, který měla otevřený na klíně. „Další věc: páteční cesta do Athén. Nějak se o ní doslechl Associated Press.“

„Jistěže doslechl.“

Pruitt postupem let zjistil, že je výhodné nechat reportéry tu a tam vyštourat nějakou tu informaci o Horizonu. Odvádělo to pozornost od věcí, které chtěl uchovat v tajnosti.

To byl i případ cesty do Athén.

„Pověz jim pravdu,“ řekl.

Vzhlédla od zápisníku, pousmála se a povytáhla jedno obočí. „Pravdu? Odkdy se zabýváme šířením pravdy?“

Káráv se na dceru podíval. „Myslel jsem, že jsem jediný cynik v téhle místnosti.“

„Učím se od mistra,“ odpověděla a vrátila se k poznámkám.

Pruitt si povzdychl. Přál si, aby to tak nebylo. Poté, co Laura absolvovala Harvard, dělal, co bylo v jeho silách, aby ji odradil od práce pro Horizon. Jenže ve světě plném bezduchých dcer boháčů, které tráví dny popíjením frappuccin a večery ukazováním spodního prádla paparaz-

ziům, měl on sám dceru, která chtěla tvrdě pracovat na svém úspěchu a neměla v sobě ani špetku snobství. I tak se ji od přijetí před pěti lety snažil chránit před temnější stránkou činnosti Horizon Media, zejména před svými plány na příští velký skok kupředu pro podnik.

Laura četla z poznámek: „O cestě do Athén uvádíme, že jde o součást pokračující snahy Horizonu modernizovat a posílit řecké telekomunikační společnosti. Zdůrazňujeme, že Horizon i řecká vláda věří ve volný trh, otevřený a průhledný.“

„To zní dokonale.“

Pruitt si byl až příliš vědom, že prohlášení vyvolá povyk antitrustových fanatiků ve Státech i v EU, ale většina řeckého telekomunikačního průmyslu tak jako tak směřovala k monopolizaci. Někdo se musel chopit těžší.

Tak proč ne Horizon?

„Ještě něco?“ zeptala se Laura.

„Ano, ještě jedna věc.“ Vstal, obešel stůl a vzal ji za ruku. „Jsi pro mě všechno, to přece víš, Lauro.“

Usmála se. „Jistě. Taky tě mám ráda.“

„Dělá mi starosti, že nemáš dost času na sebe. Povídá se, že tu trávíš devadesát hodin týdně.“

„Tati, to platí i o spoustě dalších lidí.“

„Ty nejsi jen tak někdo. Jsi moje dcera.“

„Miluju svou práci. Zvládnou to.“

„Jistěže zvládneš, ale otec má právo dělat si starosti. Kromě toho, tvá matka...“

„Já vím...“ Její matka zemřela na rakovinu vaječníků, když bylo Lauře patnáct. Zlomilo jim to srdce a ještě víc se sblížili. Stiskla mu ruku. „Odvedl jsi skvělou práci, tati. Jsem vyrovnaná, průměrná třicátnice.“

„Jsi všechno, jen ne průměrná, Lauro.“

Namísto díky ho pohladila po ruce a urovnala si sukni. „Měla bych jít. Viděla jsem, že venku čeká tvůj buldok. Měl takový ten ocelový pohled, co nevěští dobré zprávy.“

Mluvil o Rafaelu Lyonovi, šéfovi osobní ochranky.

Ještě než odešla, zahrozil jí prstem. „Jakmile se vyřeší ten nesmysl s odposlechem, vezmeš si dovolenou. To je rozkaz od tvého ředitele.“

Laura mu zasalutovala. „Ano, pane.“

Po jejím odchodu do místnosti prkenně vstoupil Lyon. Přezdívkou bulldok nebyla bezdůvodná. Byl podsaditý a svalnatý, s obrovskými mozolnatými rukama a dosněda opálenou tváří od let strávených na poušti. Každý jeho pohyb vypovídal o tom, že jde o bývalého vojáka.

Rafael dřív sloužil u francouzských Speciálních sil – Brigade des Forces Spécials Terre. Před šesti lety čelil obvinění z vážných válečných zločinů v Čadu a Pruitt se rozhodl zasáhnout v jeho prospěch, hlavně proto, že se noviny řízené Horizonem podílely na povzbuzování opozičních sil v zemi, čímž přispěly k zahájení občanské války. Když Pruitt vysekal Lyona z hrozby dlouholetého vězení, získal v něm věrného služebníka, který byl ochotný mít občas špinavé, ba i krvavé ruce.

Pruitt věděl, že Rafael nestojí o zdvořilou konverzaci. „Jak na tom jsme s Garrisonem?“

Senátor Melvin Garrison předsedal Výboru pro energii a přírodní zdroje, který momentálně projednával návrh zákona, jenž by umožnil výrobcům zbraní používat ve svých produktech dovezené kovy vzácných hornin. Pruitt prostřednictvím řady agentů působil na Garrisona, aby se návrh zákona vůbec nedostal z výboru.

Lyon zavrtěl hlavou. „Neustupuje.“

Pruitt se smutně usmál. „Opravdu? Povězte mi o něm.“

„Nenašel jsem žádné zhýralosti ani kostlivce. Je rozvedený a podruhé se neoženil.“

„Děti?“

„Syn a dcera. Dcera studuje na Harvardu. Kluk tráví léto cestováním po Evropě. Momentálně je...“ Lyon vytáhl z kapsy zápisník a zalistoval v něm. „V Římě.“

„Máte tam někoho?“

Lyon se na okamžik zamyslel. Zjevně věděl, co se po něm chce. „Mám.“ Podíval se na Pruitta. „Jak moc mu chcete ublížit?“

„Žádné trvalé následky, ale dost, aby Garrison pochopil vzkaz. Dejte mi vědět, až bude po všem, a já zavolám senátorovi, abych mu vyjádřil soustrast.“

Lyon přikývl.

„Dobrá. Jak jsme na tom s posledními nezvladatelnými génii?“

„Snyder a jeho manželka sjeli ze silnice u Asherville. Špatné brzdy. Nic originálního, ale účinné.“

„A poslední dva?“

„K jednomu se právě teď blížíme. Druhá – Sabatellová – momentálně zmizela. Pracujeme na jiných stopách. Najdeme ji.“

Pruitt se zamračil. Četl složku Jane Sabatellové. „Vzhledem k její minulosti to může být náročné.“

„Najdeme ji,“ zopakoval Lyon. „Zmizela se synem. To by mělo hledání usnadnit.“

„Dejte si pozor, ať uspějete.“

„Předpokládám, že u posledních dvou chcete postupovat stejně.“

Pruitt přikývl. „Jejich smrt musí vypadat jako nehoda.“

Pravda nesmí vyjít najevo.

4. KAPITOLA

12. října 19.33 centrálního letního času

Huntsville, Alabama

Vítejte v Raketovém městě...

Necelý den poté, co se v Montaně rozloučil s Jane, se Tucker ocitl na opačné straně Států. Právě projížděl pronajatým Fordem Explorerem zalesněným okolím Huntsville v Alabamě. Město si vysloužilo svoji přezdívku Raketové město blízkostí k základně Redstone s vojenským raketovým programem a střediskem kosmických letů NASA.

Kain seděl vedle něj vepředu, s hlavou vystrčenou z okna, a nasával pachy údolí řeky Tennessee. Let sem musel strávit v bedně a teď si zjevně užíval vítr, který mu čechral kožich.

Tucker se k němu natáhl a poplácal ho po boku.

Kéž bych se naučil žít daným okamžikem jako ty.

Místo toho u něj hlodavé obavy vyústily v bolest hlavy. Nerad nechával Jane v motelu, ale trvala na tom, aby jel napřed, protože sama chtěla odvézt Nathana na nějaké bezpečné místo. Pak se k němu připojí. Navíc byla v téhle oblasti příliš známá. Jeho obličej tu nikdo neznal. Prozatím bude muset pátrat sám.

Slíbil Jane, že ji bude průběžně informovat. Dala mu dvě telefonní čísla, podle ní bezpečná. *Na prvním nech vzkaz – anonymní zprávu o narození dítěte, rodinné sešlosti nebo tak něco, pokynula mu, počkej deset minut a potom zavolej na druhé číslo.*

Ačkoliv se tvářila statečně, když Tucker odjížděl na letiště, věděl, že je vyděšenější, než ji kdy zažil.

Před ním se vedle mezistátní silnice objevila cedule, zcela schovaná na okraji zalesněného mokřadu: MOTEL FALLS VALLEY.

„Už jsme skoro doma,“ upozornil Kaina.

Tohle místo vybral kvůli jeho odlehlé poloze na západním okraji Huntsville. Vlevo chátraly pozůstatky staré továrny. V roce 1962 se v ohybu rozvodněné řeky Tennessee prothrla hráz a voda zaplavila mělké údolí včetně průmyslové zóny. Místo pokusu o rekonstrukci se stát rozhodl vytěžít ze špatné situace to nejlepší. Jako když se z trupu potopené lodi stane podmořský útes, stala se továrna centrem nového prosperujícího ekosystému.

Tuckera však k pronájmu zdejšího pokoje nepřiměla jen odlehlost motelu. Tři kilometry odtud se nacházela Brána číslo 7 základny Redstone. Tucker netušil, jestli to nějak významně usnadní jeho pátrání, ale být nadohled mu pomůže v soustředění.

Zajel na parkoviště motelu tvořeného jednotlivými chatkami roztroušenými po blízkém lese. Nahlásil se na recepci, požádal o nejdlehlější chatku a odjel k ní. Uvnitř našel květinové tapety a avokádové povlečení přímo ze 70. let, ale všechno bylo čisté a ve vzduchu visela vůně čisticího prostředku.

Zatímco vybaloval věci, Kain prozkoumal pokoj. Zřejmě ho považoval za přijatelný, protože se uvelebil na široké posteli, ale ne bez dlouhého, zklamaného povzdechu.

„Jo, není to zrovna Ritz, co?“

Tucker roztáhl závěsy na zadní stěně chaty. Okno směřovalo na východ k Redstone. Nad stromy rozeznával dva kopce, Weeden a Madkin, které se zvedaly ze čtyřiceti tisíc akrů základny. Víc než polovinu tvořila testovací oblast střel, raket a kosmických lodí. Tucker četl, že na základně je víc než tři sta kilometrů silnic a tisíce čtverečních metrů budov.

Redstone Arsenal byl jako samostatné město.

A někde tam pracovala Sandy Conlonová, možná na projektu, který nějak souvisel s jejím zmizením.

Ale na jakém?

Dalo se to zjistit jediným způsobem. Tucker byl sice unavený po cestě, ale vyhlídka na výzvu, jež na něj čekala, ho zároveň vzpružovala. A měl dojem, že není sám.

Kain ho sledoval z postele tmavýma očima, jako kdyby předvídal, co Tucker řekne.

Tucker se na něj usmál, což mu vysloužilo plesknutí ocasem do povlečení. „Tak co, Kaine? Jsi připravený do akce?“

Kain seskočil z postele a s vysoko zvednutým ocasem vyrazil ke dveřím. „Beru to jako souhlas.“

Před odchodem z pokoje ještě vytáhl z batohu Kainovu uniformu: taktickou vestu K9 Storm, skvrnitou tak, aby odpovídala ovčákově černé a hnědé srsti. Nejenže byla vodotěsná, ale taky vyztužená kevlarlem. Tucker zkontroloval kameru s nočním viděním připevněnou k obojku spolu s bezdrátovou vysílačkou. Zařízení poskytovalo Tuckerovi obraz i zvuk z Kainova okolí a naopak mohl Kainovi předávat pokyny díky malému, speciálně upravenému přijímači v psím uchu.

Oblékl Kainovi vestu a utáhl popruhy. Cítil, jak se ovčákovi chvějí svaly potlačovaným vzrušením. Ještě vestu zkontroloval a prověřil spojení, pak vzal Kainovu hlavu do dlaní a zahleděl se mu do očí.

„Připravený, kamaráde?“

Kain postoupil kupředu a dotkl se studeným, vlhkým čenicem Tuckerova nosu.

„Kdo je ten nejlepší pes?“ zašeptal Tucker.

Kain mu v odpověď olízl tvář.

„Správně... ty.“ Tucker se napřímil a otočil se ke dveřím. „Takže vzhůru na průzkum.“

21.19

Když Tuckerovo SUV projelo bránou k malé městské čtvrti, už byla tma. Kužely reflektorů ozářily bronzová písmena na kamenném sloupku.

CHAPMAN VALLEY ESTATES

Podle Jane Sandy bydlela právě tady. GPS vozu ho provádělo bludištům uliček. Okolní domy vypadaly jako malá sídla, každé o ploše skoro 500 čtverečních metrů stálo nejméně na akrovém pozemku. Všechny dvory byly pečlivě upravené a domy postavené kus od silnice. Otevřeným oknem do auta vnikala vůně lilí a čerstvě posekané trávy.

Ať jsi dělala cokoli, Sandy, museli ti dobře platit.

V blízkosti cíle zpomalil a sto metrů před ním zastavil úplně. Všechny

příjezdové cesty v sousedství osvětlovaly stejné venkovské lampy s čísly. Všiml si, že lampa u její příjezdové cesty nesvítí.

V Tuckerově hlavě zacinkal tlumený poplašný zvoneček.

Možná to něco znamená, možná ne...

Chvilí seděl a všechno vstřebával. V teplém večeru bzučeli komáři a cvrkaly tisíce cvrčků. Jinak panovalo ticho. Žádná auta, žádní chodci, žádný psí štěkot. Za několika nejbližšími okny blikala televize nebo se linulo světlo z ložnic.

„Vypadá to, že se všichni ukládají na noc,“ zašeptal Kainovi.

Až na nás.

Tucker si vzal batoh na rameno a vystoupil s Kainem z auta. Společně došli k příjezdové cestě a pokračovali kolem Sandyina předního dvorku, jako by byl jen soused venčící psa.

Padesát metrů od silnice se tyčil moderní dvoupodlažní zámeček se štítovými okny a garáží na tři auta. Před domem dokonce stála vysoká kamenná fontána.

Rozhodně jí dobře platili...

Od příjezdové cesty si všiml, že všechna okna jsou tmavá a fontána je vypnutá.

Ulice zůstávala liduprázdná. Tucker rychle ušel deset kroků po příjezdové cestě a ustoupil mezi duby. Kain se držel u něj. Tucker si klekl na silnou vrstvu vlhkých listů, vylovil z kapsy dalekohled s nočním viděním a rozhlédl se po přední straně domu.

U okapů napočítal čtyři světla na fotobuňku, doklad, že Sandy patrně má poplašný systém.

Ale funguje ještě?

Bylo načase to zjistit.

Zapnul Kainův komunikační systém a nasadil si sluchátko s mikrofonem. Pohladil ovčáka po líci a ukázal k domu.

„PROZKOUMEJ,“ zašeptal zřetelně a zakroužil prstem ve vzduchu. Tento pokyn Kain dobře znal: OBEJDI A VRAŤ SE.

Kain vyběhl k temnému domu, ale brzy zatočil ke straně, aby obhlédl celý pozemek. Držel se přitom při zemi. Tucker už pracoval i s jinými vojenskými psy. Znal jejich schopnosti, ale Kain všechny předčil znalostí

více než tisíce slov a schopností rozumět více než stovce gest. A ačkoliv Kainův mozek nechápal celé věty, dokázal za sebe řadit slova a povely do delších sérií. Nejlepší nicméně bylo, že díky spolupráci od doby, kdy byl Kain ještě štěně, si ti dva rozuměli nad rámec slov nebo posunků.

Bezvýhradně si věřili.

Tucker hrdě sledoval, jak se Kain pohybuje po trávníku jako tmavý šíp teplou nocí. Taký postřehl, že žádné ze světel aktivovaných pohybem se nerozsvítilo.

System je určitě vypnutý.

Podezřívavě se zamračil.

Když Kain zmizel za rohem, Tucker vytáhl satelitní telefon a pustil si záběry z Kainovy kamery s nočním viděním. Na displeji se objevil rozechvělý černobílý obraz kmenů stromů.

Jakmile se Kain dostal k opačné straně domu, Tucker se dotkl mikrofónu a vyslal do sluchátka svého partnera pokyn: „STŮJ.“

Kain okamžitě poslechl a lehl si na břicho. Nespouštěl přitom oči – a čočku kamery – ze zadní stěny moderního sídla.

Tucker se chvíli díval na přenášený obraz.

„POKRAČUJ,“ nakázal potom.

Kain našlapuje vlhkou trávou, proplétá se mezi keři a drží se nejhlubších stínů. Má našpicované uši, kterými zaznamenává každý zvuk: bzukot hmyzu, vzdálené syčení kočky, hukot auta na sousední silnici. Nozdry se mu rozšiřují známými i neznámými pachy na tomto novém místě.

Přes cestu se mihne veverka, ale Kain ignoruje instinktivní touhu vyběhnout za ní.

Drží se pokynů.

Obíhá dům a vrací se do hájku před ním. Poryv vánku k němu přináší závan známého potu. Rychle se k němu blíží. Jeho tělo touží po teple spojeném s tím pachem, i po skrytém příslibu smečky a domova.

Dobíhá k partnerově boku.

Společník ho drbe prsty na krku, aby ho přivítal.

Kain se o něj opírá a tiskne mu čenich ke stehnu.

Zase jsou spolu.

„Hodný kluk,“ zašeptal Tucker na přivítanou i jako pochvalu svému společníkovi.

Se zrychleně oddechujícím Kainem po boku si sedl na paty a zamyslel se nad dalším postupem. Přišel sem v naději, že prohledá Sandyin dům. Vzhledem k tomu, že se uvnitř nesvítl a vnější detektory pohybu jsou vypnuté, mohlo by být bezpečné pokračovat v plánu, byť to nebylo bez rizika. Neměl nicméně v povaze ustupovat před nebezpečím.

„Za mnou,“ přikázal nakonec.

Držel se poblíž stromů a zamířil k zadní stěně domu. Při Kainově průzkumu si všiml zadního vchodu do garáže. Opatrně k němu přistoupil, ale dveře byly zamčené. Jejich horní polovinu však tvořily tabulky skla.

Tucker si na ně posvítíl baterkou, jestli neuvidí drátky alarmu. Žádné nenašel.

Výborně.

Z kapsy vytáhl pružinový děrovač s ocelovou hlavou, omotal ho šátkem a přitiskl nástroj k jedné tabulce. Stiskl tlačítko. Sklo se s tlumeným prasknutím roztránilo. Tucker odstranil volné střepy, sáhl dovnitř, nahmatl zástrčku a uvolnil ji.

Rychle vešel dovnitř. Právě se na této misi dopustil prvního zločinu.

Vloupání.

Rozhlédl se po garáži. Byly tu obvyklé věci: zahradní vybavení, sekačka na trávu, pracovní ponk a na zadní stěně dva zavěšené žebříky.

Ale žádné auto.

Přešel ke dveřím do domu a vzal za kliku. Zamčeno. Ale znal Sandyiny zvyky. Zvedl ruku a přešel prsty po horní liště.

Trefa.

Zastrčil klíč do zámku, odemkl si a vstoupil do kuchyně. Po venkovní vlhkosti byl klimatizovaný vzduch příjemně chladivý. Sáhl k jednomu z větráků. Když Sandy nechala před odchodem zapnutou klimatizaci, patrně to znamenalo, že se sem hodlala vrátit.

Po zádech mu přeběhl mráz.

Nehybně stál a poslouchal, ale slyšel jen obvyklé vrzání prázdného domu. Podíval se na Kaina, který mu oplatil pohled. Měl našpicované

uši a napjaté svaly pod kevlarovou vestou, ale nedával najevo, že by tu postřehl něco neobvyklého.

Tucker se dotkl jeho boku. „Drž se u mě,“ zašeptal a zahájil prohlídku.

Zběžně prošel dům, aby si udělal obrázek o jeho rozvržení. Sandy se rozhodla pro pohodlné zařízení s měkkými křesly, dubovou podlahou a skříně z javorového dřeva. Jakkoliv všechno vypadalo domácí, připomínalo to zároveň divadelní jeviště. Všechno stálo na svém místě. Výsledek působil dojmem, že tu nikdo pořádně nebydlel, jako kdyby Sandy trávila většinu času v práci.

Díval se po případných stopách, že to tu už někdo prohledával, ale při první obchůzce neviděl jiné známky násilného vniknutí než své vlastní.

Nakonec došel do pracovny v prvním patře s velkým dubovým stolem, kolem něhož se tyčily vysoké knihovny. Přeletěl očima hřbety knih – šlo o směs populární beletrie a velkého množství literatury o počítačových jazycích, technice a programování.

Přešel k monitoru a sledoval kabel přes okraj stolu k obdélníkovému obtisku na koberci. Zdálo se, že počítač zmizel. Ale utekla s ním Sandy, nebo ho někdo odnesl po jejím zmizení?

Podíval se do zásuvek stolu, ale nenašel nic neobvyklého: účty, záruční listy, dopisy, stvrzenky, potvrzení o splátkách vozu, výpisy z účtu a tak dále. Všechno roztříděné do označených složek.

Hm...

Ačkoliv Sandy tolik investovala do počítačů, její systém uchovávání záznamů byl ze staré školy. Podle všeho preferovala tištěné záznamy.

Zakňučení přitáhlo jeho pozornost ke Kainovi. Ovčák stál u jediného okna v pracovně, ze kterého byl výhled na přední trávník.

Tucker uviděl černý Chevy Suburban, který zatočil na příjezdovou cestu a rozjel se k přednímu vchodu. Měl zhasnutá světla.

5. KAPITOLA

12. října 22.04 centrálního letního času

Huntsville, Alabama

Tucker se zahleděl na poznávací značku, aby si ji zapamatoval. Takhle načasovaný příjezd nemohl být náhoda. Nevěděl, kdo sem jede, ale policie to nebyla.

Určitě jsem spustil nějaký skrytý alarm.

Ustoupil od okna a vrátil se do garáže. Ve chvíli, kdy k ní doběhl, se prázdným domem rozlehlo zabouchnutí předních dveří auta. Tucker přispěchal k zadnímu východu z garáže, pootevřel ho a pohledem prozkoumal dvůr. *Nikde nikdo.* Pokynul Kainovi, aby se držel u něj, a vyklouzl ven. Přitisknutý k cihlové zdi se odplížil k přední části domu. Když se blížil k rohu, něco zaslechl: tichý šramot bot v trávě za sebou.

Zastínil Kaina vlastním tělem, zašeptal povel a ještě ho potvrdil gestem: „KRYJ SE VPRAVO. SCHOVEJ SE BLÍZKO.“

Ovčák ztuhl a vrhl se mezi stromy, kde okamžitě zmizel.

Ozval se drsný hlas: „Stát!“

Tucker se zpola otočil a zvedl ruce nad hlavu. Blížila se k němu temná postava. Zašeptal do mikrofону: „OBEJDI ZE ZADU. POTICHU ZAÚTOČ.“ Pak si strhl sluchátko s mikrofonom ke krku a nahlas zavolal s přátelským jižním přízvukem: „Nazdárek, kamaráde. Jenom jsem hledal Sandy. Jsem Fred Jenkins. Soused přes ulici. Staráme se s Libby o Sandyiny věci, když je mimo město. Nechala mi klíč.“

Zvedl ruku s klíčem. Přitom si všiml tmavšího stínu pistole, kterou muž svíral v pravé ruce, a nervózně se usmál.

Není tu nic k vidění, kamaráde..., jenom soused...

„Už nějakou dobu jsem Sandy neviděl,“ pokračoval Tucker. „Napadlo mě, že nám třeba zapomněla říct, že někam jede. Pak jsem viděl, jak jí

žloutne trávnik. V posledních dnech je pěkný vedro a já si nebyl jistý, jestli se jí sepnou rozstříkovače, tak jsem se šel podívat na spínač.“ Ukázal k zadním dveřím do garáže. „Ale vypadá to, že...“

„Nechte ruce nad hlavou,“ přikázal mu muž a přistoupil blíž. V pozvednuté ruce držel poloautomatickou pistoli vybavenou tlumičem. *To není dobré.*

„Jasně, žádný problém,“ zamumlal Tucker. „Nechtěl jsem...“

Za ozbrojencem praskla větvička – u Kaina nezvyklá chyba. Muž se začal otáčet, ale to už se od stromů přiřítíl ovčák a skočil na něj jako zadák z amerického fotbalu. Muž se s heknutím skácel a hlavou narazil do okraje kamenného korytka. Přitom reflexivně sevřel prst na spoušti a z pistole se zakašláním vyšla rána.

Tucker se vrhl dopředu, když mu kulka prosvištěla kolem ucha, ale muž na zemi ochabl. Po koleni doklouzal k jeho tělu, zatímco Kain zůstával na protější straně.

Tucker zvedl zbraň, Berettu M9, a chystal se útočnickovi zkontrolovat pulz, když za ním vyštěkl nový hlas.

„Ani hnout!“

Tucker se zašklebil.

Jistěže nepřijel jenom jeden.

Zasykl na Kaina, který zůstával v jeho stínu. „SCHOVEJ SE BLÍZKO.“

Zatímco se Kain plížil jako duch po trávniku k nedalekým keřům, Tucker zavolal přes rameno. „Dobře, dobře! Žádný problém!“

„Neotáčejte se!“

Tucker musel jednat rychle. Muži s pistolemi opatřenými tlumiči mívají sklon nejdřív střilet a na nic se neptat. Jediný důvod, proč už druhý protivník Tuckera nestřelil do zad, patrně spočíval v tom, že byl tak blízko jeho kolegy.

„Váš přítel je zraněný,“ řekl Tucker přes rameno. „Radši bychom ho měli...“

Bez otáčení zvedl berettu a dvakrát vypálil pod druhou paží. Ve chvíli, kdy hlaveň opouštěla druhá kulka, Tucker už se otáčel na koleno a padal na břicho. Pistolí nepřestával mířit na protivníka. Nijak ho nepřekva-

pilo, že obě střely minuly cíl, ale účel splnily. Útočník skočil za roh domu a zmizel.

Ten chlápek má výcvik... a zkušenosti...

Tucker sprintem přeběhl k přednímu rohu domu s pistolí připravenou a vyhlédl zpoza něj. Do omítky vedle jeho tváře se zaryla kulka. Tucker si lehl na břicho a znovu vyhlédl. Muž doběhl k autu a schoval se za otevřenými zadními dveřmi.

Proč je vzadu? Proč není...

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat: muž zvedl z auta dlouhou zbraň. Tucker ji poznal: karabina M4, nehlučná a vybavená holografickým zaměřovačem.

Než ozbrojenec stačil zaujmout střeleckou pozici, Tucker čtyřikrát vypálil do otevřených dveří. Okno se vysypalo a kulky se odrážely od kovové konstrukce vozu. Protivník zacouval a opětoval palbu Tuckeroým směrem. Vzápětí zmizel za zadním nárazníkem.

Tucker věděl, že se mu muž chce dostat do boku, a na nic nečekal. Vyskočil na nohy a ustoupil ke stromům. Za běhu pálil, ale opatrně, aby nevyprázdnil zásobník. Pod úkrytem stromů odsprintoval na sousední pozemek, po padesáti metrech se zastavil za jedním kmenem a znehybněl.

Žádná střelba. Žádné kroky pronásledovatele.

Počkal celou minutu.

U Sandyina domu se ozvalo startování motoru následované kvílením pneumatik na asfaltu. Protivník se choval disciplinovaně: bez ohledu na to, kdo vyhrál, nebyla přestřelka v příměstské oblasti dobrý nápad, a tak místo pronásledování Tuckera patrně vyzvedl kolegu a odjel.

Tucker přestal tajit dech a vydechl. Znovu si nasadil sluchátko s mikrofonom a zašeptal Kainovi: „VRAŤ SE DOMŮ.“

22.24

O deset minut později, poté, co se Tucker ujistil, že protivníci opravdu odjeli, se s Kainem po boku vrátil do Sandyiny kuchyně. Byla to poslední místnost v domě, kterou neprohledal. Zatímco kontroloval každou skříňku a zásuvku, cítil, jak v něm s každou vteřinou roste napětí.

Neznámí ozbrojenci se kdykoliv mohli vrátit s posilami... nebo mohli jednoduše zahnat Tuckera anonymním tipem místním policistům, že se na Sandyině adrese pohybuje podezřelá osoba.

V každém případě si musel pospíšet, ale zatím nic nenašel.

Opřel se o linku a přemýšlel. Zrak mu padl na věšák s klíči vedle dveří do garáže. Předtím kolem nich nevšímavě prošel.

Jsem hlupák...

Potřeboval se vyspat.

Přešel místnost k dalšímu důkazu Sandyiny pečlivosti. Každý klíč byl svědomitě označený: zadní dveře, veranda, mamčin dům. Obvyklé klíče v každé domácnosti. Ale na posledním háčku visel neoznačený klíček od visacího zámku, jen se žlutou samolepkou, na které bylo napsáno číslo 256 a menšími číslicemi pod ním ještě 4987.

Tucker okamžitě poznal typ klíče ze dnů v armádě, kdy pravidelně měnil stanoviště.

„Od skříňky ve skladu,“ zašeptal.

Jestli se nemýlil, čtyřčíselný kód odemykal vstupní dveře a trojčíselné číslo označovalo skříňku nebo místnost.

Jenže v jakém skladu?

Huntsville bylo vojenské město, což znamenalo, že poblíž základny Redstone jich musel být aspoň tucet.

Tuckera napadlo, kde by mohl najít vodítko. Vrátil se do Sandyiny pracovny a znovu otevřel zásuvku, v níž byla složka s účty. Prošel je, ale neobjevil žádný za uskladnění. Pokračoval stvrzenkami, kterých tu byly stovky, nejstarší z roku 2011. Těmi Tucker začal a postupoval k současnosti. Na prvních stvrzenkách byla ještě Sandyina adresa ve Washingtonu, než se přestěhovala do Huntsville. Tucker prošel následující měsíce a roky jejího života, dokud nedospěl ke stěhování do Alabamy. Znovu našel to, co očekával: platbu stěhovací společnosti a normální výlohy domácnosti: telefon, voda, kabelová televize.

Nic významného.

Co mi uniká?

Zavřel oči a vzpomněl si, jak se podle Jane Sandy před šesti měsíci změnila. Možná si toto období zasloužovalo pečlivější pozornost. Tucker